

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015

After Midnight

Obsah předchozího dílu seriálu Faunovo velmi bezstarostné letní odpoledne: Ve 13,30 vyjel z Florence směr údolí Chvojince a Oslava River kamarád Michal Němec, aby se zúčastnil výročního potlachu T.O. Svédkové Manitoua. Bek vyděsil Egyptána Simuheta, Landštof zapadající slunce, Nikolič přibírá na váze. Stručně a jasně, to musí být srozumitelné všem. To pro dnešek stačí, mám na srdci něco jiného. Už podruhé za ty roky s After Midnight se mi stalo, že jsem nezapsal nějaký nápad, protože mi připadal tak daleko mimo výseč, že by to bylo až za zed' parku. Nuž, včera při nástupu Gjermund Larsen Triam při pohledu na kontrabasistu Sondre Meisfjorda okamžitě naskočil obal desky Zenyatta Mondatta skupiny THE POLICE. Sting tam stojí taky s kontrabasem, taky má ještě blondaté vlasy a vůbec je Sondremu nápadně podobný. Nápad jsem zaplašil jako nepřípadný a druhý den četl v Plátku Sondreho odpověď na otázku, na který koncert by chtěl jít, kdyby mohl cestovat v čase: „THE POLICE v osmdesátých letech v Oslo.“ Naučením z této bajky je, že od teď budu pracovat výhradně s nápady jdoucími mimo všechny souvislosti. Vůbec je ve folku nějak málo surrealismu. Takže kamarád Michal Němec dojel na potlach, kde společně s kamarádkou Marií Puttnerovou vystoupili jako duo Červánek a měli velký úspěch. Jen trampové sedící na opačné straně ohně, kteří přes kouřovou clonu moc dobře neviděli, volali: „Umí, bratři Medvědi, umí!“ Víc o neúplné Jabloni psát nebudu, šerif Němec mi stejně ten trampsý nápěv vzal při uvádění jedné z písni. A teď už bez legrace, bez legrace. Odebereme se na zámecké nádvori, kam přichází cizí delegace. Tvoří ji černošský vládce Hamid Drake, princezna solimánská Iva Bittová a její osobní stráž ozbrojená kdyby tisíci klarinetů a jinými faktory. Nebudu to protahovat: tak jak se před třemi lety povedlo poslední blízké setkání třetího druhu mezi Ivou Bittovou a Tenores di Bitti

Mialinu Pira, tak spojení princezny solimánské s Clarinet Factory zafungovalo přímo kosmicky. Nejvíce mě přitom vyvádělo z míry, jak rovnocenné byly Iviným skladbám ty, které do společného projektu dodali čtyři muži s klarinety. Pocházely z jejich alba Out Of Home, které není sice špatné, ale teprvé naživo a s Bittovou jsou kousky Glass Story nebo Ozvěny z kamene o pář pater výš, nebo v samém středu výšeče, chcete-li. A ještě

vizuální dojem: ve chvíli, kdy čtvrtice klarinetistů stála obrácena k bubeníkovi Hamidu Drakeovi, nástroji kývala jako by to byly koňské hlavy s vlajícími hřívami, a muži sami činili trhané pohyby, jako by se chystali odcválat na oběžnou dráhu. Takový eval z profilu předvedl na nádvori zatím jen Walter, basák Zatrestbandu. Jít na podium po Ivě Bittové (byť je to na jiné scéně), to chce velkou odvahu. Jitka Šuranská a její spoluhráči Martin Krajíček (mandolina) a Marián Friedl (kontrabas, písťaly) ji měli. Nebáli se ani Zeleného vínečku, popěvku, který má Bittová v repertoáru od doby, kdy THE POLICE koncertovali v Oslo. Krajíček s Riedlem s ním totiž provedli to, co nedokázala ani princezna solimánská: zeswingovali ho a zbluegrassovali zároveň. Jít na podium po duu Červánek, Ivě Bittové a Jitce Šuranské může pouze naprostot otrý jedinec či soubor. Jako první vypadávají příslušníci středomořských národů, bez šance jsou i Středoevropané. Zbývá nordická rasa, čím severnější, tím lepší. Tím, že se Valkyrien Allstars scházeli ve stejnojmenné hospodě, je dáno, že právě oni jsou vyvoleni. Valkýra Tuva a její doprovodní Valkýři jsou živelní a drsní, to jediné jsme tu v bezstarostném pozdním odpoledni a večeru neměli. Vše do sebe zapadlo, jen bylo málo surrealismu. Na zahrádkářské schůzi byly Valkýrami roku zvoleny Iva Bittová, Jitka Šuranská a Tuva Syvertsen, všechno houslistky. Nejvyšší čas ten film přeobsadit. Bartoška je manták, musí v něm hrát Suchařípa. Více v příštím čísle Plátku.

Milan Zeibert 1:44, změneno 7:38

FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015

"PLÁTĚK"

5

29.
července
2015

Středa 29. 7.

Odvaha citu

17.30 hodin

 Szidi Tobias & Band Jolanka
(Slovensko)
zámecký park

Danças Ocultas & Dom La Nena

(Portugalsko,Brazílie)
nádvori zámku

 Mark Eliyahu Trio
(Izrael)
zámecký park

 Noční koncert
kostel sv. Jana Křtitele,
30 minut po skončení
večerního koncertu

Matthias Loibner & Wiener Choralschola – In Paradisum

**Program Open scény
na září v kapli sv.
Anny ve Špitálku vždy
od 13.30 hodin:**

**Koncert Textové dílny
Slávka Janouška**

Vystoupení účastníků dílny, ve kterém zazní to, co na workshopu vzniklo. Na tomto již tradičním workshopu různí členové Textové dílny zadávají ostatním členům a příchozím zájemcům z řad návštěvníků festivalu téma a formu textového úkolu - metrum, počet slabik verše, rým. Začíná se jednoduchým cvičením, pak každý píše v zadáném čase, posléze si autoři přečtou svoje práce s případným rozborem splnění zadání. Cílem je v závěrečném - tak třetím či čtvrtém - nejtěžším úkolu dojít ke společné písni. Takové písň a další, vzniklé z předchozí spolupráce různých členů dílny, jsou potom obsahem kolektivního vystoupení na Open scéně.

Na dnešní Oranžové scéně
Divadlo Pruhované panenky: O třech neposlušných kůzlátkách
Veršované loutkoherecké představení vycházející z klasické pohádky

Čtvrtek 30. 7.

Odvaha niněr

(17.30 hodin)

Zrní

„Tři niněry“

(Španělsko, Francie, Rakousko)

Open scéna

kaple sv. Anny ve Špitálku, ve 13.30 hodin
Koncert Textové dílny Slávka Janouška

Rozpravy: O odvaze

výstavní síň na Staré radnici od 15:30 do 16 hodin

Jaromír Kratochvíl: Odvážné Brno

Oranžová scéna

bílý stan v zámeckém parku o přestávkách
hlavní scény

Divadlo Facka: O bílém čertovi

Mama Yeva

Noční koncert

kaple sv. Anny, 30 minut
po skončení večerního koncertu

Abavuki a capella

Nerozhodný námořník

Já mám kocábku náramnou, růžovou a drahou. Kolikpak mě stála? To nechťej, lásko, vědět. Vždyť peníze jen pro cinkavost se mi líbí! Lepší je jít za svým snem s kapsou děravou, než nejít nikam a mít v hlavě prázdro. A nikdy není pozdě změnit názor. Kocábku prodám a budu světem chodit sám!

I když bych raději s tebou, drahoušku...

(kolektiv)

a které je rád, že se mu podařilo dostat do Náměště, jsou norští Valkyrien Allstars, tak jsem se nemohl dočkat, až je uslyším. Příjemně depresivní severská nálož, která ovšem byla pro mnoho návštěvníků depresivní možná až příliš.

-ms-

Rozpravy: O odvaze
Ctvrtek 30. 7. výstavní síň na Staré radnici od 15:30 do 16 hodin

Jaromír Kratochvíl:

Odvážné Brno

Odvážné nahrávky brněnských kapel a souborů tak, jak je určitě neznáte.

Pro Lenku...

Noční koncert. Tubus zámecké knihovny, do které proudí davy. Niněra. Točení kličkou přívane vše. Niněra je jazz, tango, film i život sám. Jako můra jdu ze tmy vchodu do světla niněry. Vtažená žasnu. Jsem knihovní můra niněrová.

-já-

Lucka s Juditou pokračují ve zpovídání umělců...

Germán Díaz

1) Jaká je nejneoblíbenější otázka, kterou dostáváte?

Jaké jsou vaše vlivy? Jak vznikl název vaší kapely?

2) Jakou otázku se vás tedy máme zeptat?

Co dělám po koncertě.

3) Co děláváte po koncertě?

Dávám rozhovory.

4) Letošním tématem Folkovek je odvaha - jaký byl nejodvážnější čin, který jste v souvislosti se svou tvorbou musel vykonat?

Zapojení do projektu Tři niněry asi vyžadovalo trochu odvahy!

NADACE ČEZ

nočním koncertě. Pro mě byla odvaha neodejít, pro ni naopak odejít z první řady. Není důležité, kde jsme hledali odvahu, ale že jsme ji nakonec našli a udělali ten rozhodující krok. Je to hrozně skvělý pocit, když víte, že to, co napišete, lidi čtou a rádi o tom s vámi potom diskutují. Já se tím včera lehce inspiroval a (nijak zvlášť odvážně) utekl od Ivy Bittové. Abych nejlépe ilustroval, jaká pro mě její hudba byla, tak si propůjčím jedno oblíbené přirovnání, které používá moje matka, když v autě poslouchám album Ennio Morricone Go Jazz od Jazz Workshop Orchestra: „To je hrozný, to je jako tahání kočky za ocas. Můžeš tam dát něco normálního???"

Mimochodem je to opravdu vynikající album, které nakonec vždycky hrozně nerad (ale v zájmu zachování rodinného klidu) nahradím jiným cédéčkem. Když dramaturg festivalu, Michal Schmidt, říkal, že jednou v věci, na které se nejvíce těší,

Ďjó, móře!

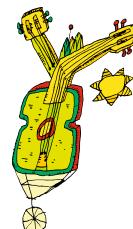
Zpráva z úterní dílny tvůrčího psaní Ve včerejší dílně jsme to pořádně rozvlnili. Bylo nás tam plno (johoho!), tak jsme začali kolektivními námořnickými zpěvy. Znáte to, taková ta H2O klasika: hukot vody, v Yokohamě v přístavu, proplujem spolu, kocábka náramná, proklatý břehy... Po tomto osvěžení přišlo na řadu lovení asociací – místo sítě rybářské jsme ale použili síť clusteru (clustering je technika řízených asociací a úlovek z ní vždycky stojí za to). Slova z clusteru nám pomohla v závěrečném úkolu – rozhodli jsme se oživit sochy z náměšťského mostu: Rafael, Michal, Vavřinec, Filip, Cecile i Marie promluvili. A kdyby nezvonilo, tak tam stojíme a zapisujeme dodnes... Když pustíte pískovec ke slovu, je k nezastavení! -paf-

Ukázky z dílny psaní:

Blues plážového povaleče

Dávám sbohem břehům proklatejm,
který jen prach a špína jsou.
Vždyť každý už by byl rád za vodou.
Nebo na pláži s pivem ledovým
a koukat na moře s oparem stříbřitým,
pohledem přikrytým,
k obzoru zálitým,
červánky podlitým.
Jen tak tu sedět, vychutnávat si život, pivo a nebe.
Přitom mít v mysli jen tebe, jen tebe, jen tebe...
Půllitr mě v ruce zebe.

Ryby hledí

Já mám kocábku náramnou,
pluje si mořem s návnadou.
Ryby na ni zespod hledí,
makrely, štíky i sledi.
Pluje vodou barvy šedi.
Ryby na ni tiše hledí,
makrely, štíky i sledi.
Jsou tu také sardinky,
přesné jako hodinky.
Takhle živé rybičky
jsou jistě děti vodičky.
(kolektiv)

Na dnešní scéně...

Szidi Tobias & Band Jolanka (Slovensko)

Slovenská šansonierka s pověstí vichřice a poezíí odkoukanou od života

Známe ji z loňska, takže si budeme rozumět: herečka bratislavského Divadla Astorka Korzo 90 a zpěvačka se sugestivním zakouřeným hlasem dokazuje, co všechno pro ni představuje duševny šanson: vyznání, terapii na smutek i radost z obyčejnosti a poezii odkoukanou od života; slova, do kterých se s každým poslechem máte víc a víc chut' stulit. A když jí scházejí, což se stane každému ve chvíli potřeby zpívat o sobě, zastoupí ji manžel Peter Lipovský.

„O třech neposlušných kůzlátkách“. Můžete se těšit na loutky kůzlátek vyrobené z ovčího rouna, veselé písničky provázející celé představení za doprovodu flétny a kytary.

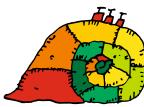
*Epy de Mye
Energické vystoupení, písňe s českými texty, precizně sezpívané vokály a zpívající kontrabasista. K tomu všemu nové album Kotlina s písniemi o naší zemi, při nichž mrází, a které nazná i na Oranžové scéně.
Jan Přeslička – zpěv, elektrická a akustická kytara, autor
Mirek Vlasák – zpěv, akustická kytara, autor
Lucie Vlasáková (Cichová) – zpěv, kontrabas*

„Já nemám črtý dám a ladnost' laní, / nežobrem maškryt z ich vlnkých dlaní, / mám povest' vichřice z dunajských taní / a reč tak rovnú jak baníci z baní,“ zpívá Szidi Tobias v písničce Autoportrét na svém novém albu Jolanka. Vedle manžela a skvělé kapely jí stál po boku opět skladatel Milan Vyskočko Vyskočení, který do šansonových skladeb otiskl stopy slovenské a maďarské lidové hudby.

„Tak přesvědčivou "rodilou mluvčí" českého šansunu v její generaci nemáme,“ napsal kdysi novinář Ondřej Bezr. A když k tomu připočteme celkové vyznění možná nejlepšího a nejosobnejšího alba zpěvačiny dosavadní kariéry, vyšlo z toho dramaturgové Folkovek jediné: znova takřka neoposlouchatelnou Szidi Tobias pozvat a požádat, aby Jolanku v Náměšti celou přezpívala naživo.

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015

Každý má svou houpačku

Všichni snad už víte, že Folkové prázdniny slaví krátkých 30 let. Ano, čtete správně, krátkých! Obzvlášť poslední ročníky se mi mihají před očima velkou rychlostí. Právě takové kulatiny donutí přemýšlet nad běžícím časem, nad změnami, nad odlišností jednotlivých ročníků. V průběhu těch desetiletí se změnilo na festivalu pochopitelně úplně vše. Oproti dříve očekávatelnému je dnes program koncertů spíš laboratoří hudby, kde se experimentuje s vkusem. Někdy jsem nadšený, protože prostě z pódia proudí taková energie, které i ČEZ může závidět, ale občas i zklašmaný, protože se mi těžce nalézá důvod, proč by se mi to či ono mělo líbit. Tak se cítím na festivalu jak na houpačce, což není úplně špatně, protože jsem měl houpačky vždycky rád.

Danças Ocultas (Portugalsko)

Osm rukou a čtyři akordeony hledají lidovou hudbu, jakou ještě nikdo neslyšel

Portugalský akordeonový kvartet Danças Ocultas sugestivním názvem jinde ve světě mate, s okultismem ale nemá nic společného. S alchymii už možná ano: ve své impresionistické instrumentální hudbě od roku 1989 hledá taneční potenciál. Danças Ocultas totiž znamená Skrytý tanec a kvartet se do jisté míry drží kréda zakladatele finské Sibeliovy akademie Heikki Laitinena: vytvářet takovou lidovou hudbu, jakou ještě nikdo neslyšel.

Artur Fernandes, Filipe Cal, Filipe Ricardo a Francisco Miguel vyšli z prostředí tradiční hudby, nakonec ale vystudovali klasiku, a přestože se to tak trochu příčí jejich vzdělání, začali hrát na "lidové" diatonické akordeony. Na Folkových prázdninách vystoupí s brazilskou hráčkou na cello Domou La Nenou, se kterou letos natočili epičko Arco.

Více o této kapele najeznete v Katalogu FP.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015 "PLÁTĚK"

Hnízdo můz

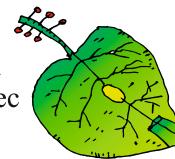
Ctvrtek 30.7.

8:30 - 9:00 Ranní jóga - Pozdrav Slunci

9:00 - 9:30 Naslouchej - joga+tajči+tanec

9:00 Raníčkova pohádka

9:30 - 12:00 Skleněné vinuté perly

9:30 - 12:00 Grafika - tisk z hloubky, linoryt

9:30 - 12:30 Základy kresby a malby - figura v souvislosti s hudbou

9:30 - 14:00 Skleněné vitráže technikou Tiffany

10:00 sraz Fotíme bez objektivu – camera obscura (1.č.)

10:00 - 12:00 Kytičky kanzashi pro trpělivější - Habitat

10:00 - 14:00 Smalty - na sklo

10:00 - 13:00 Sarah Savoy - Cajun dance workshop

10:00 - 12:30 Výroba svíček nebo Keramická dílna

10:00 - 13:00 Dětská dílna - panáci a pajduláci

10:00 - 13:00 Rádia se nebojíme (dílna Radia Proglas)

10:00 - 13:00 Výroba pastýřských pišťal z čer. bezu

10:00 - 13:00 Falešný patchwork

10:30 - 12:30 Plenerová kresba a malba

10:30 - 14:00 Savování aneb Ze starého nové

11:00 - 14:00 Barevný hedvábný svět

11:00 - 13:00 Přátelské náramky

11:00 - 13:00 Textová dílna Slávka Janouška

12:30 - 15:30 Předení a suchá jehla - zprac. ovčí vlny

13:00 - 16:00 Tvůrčí sochařská dílna

13:00 - 16:00 Voňavá koule

13:30 - 16:00 Šperky z fima

13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly

13:30 - 15:30 Pískohraní

13:30 - 16:00 Grafika - tisk z hloubky, linoryt

13:30 - 16:00 Uzlíčkování

13:30 - 15:30 Výroba svíček nebo Keramická dílna

14:00 - 16:00 Dílna afrických a Gumboot tanců s Abavuki

14:00 - 16:00 Plenerová kresba a malba

10:00 - 16:00 Kovářská dílna s Pavlem Tasovským

10:00 - 16:00 Ruční tkaní na dřevěných stavech

10:00 - 16:00 Veselé modelování a raku keramika

Dílny v Galerii 12. máj 12-13 h. polední pauza.

písničky mohli odpustit. Na druhý koncert se přesunulo obecnstvo do krásných kulis zámku. Tak krásných, že někomu připadaly jen jako namalované. Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake se dlouho rozehrávali, o to skvělejší byli však ke konci vystoupení. Dokonce si diváci vyžádali dva přídavky, které považují za to nejlepší, co ten večer předvedli. O Valkyrien Allstars řekla jedna paní, že musela z koncertu odejít, jinak by si musela koupit dva metry konopného lana a oběsit se. Mně se Valkyrien Allstars velmi líbily. Podle mě je deprezivní nálada v hudbě důležitá, protože v té čisté ideji hudby může tu svoji melancholii aspoň trochu rozpuštít každý posluchač. Proč by se jinak vůbec poslouchala? Pepe

Někdy i odejít je statečným činem. Tak nějak by parafrázovala Senecu jedna paní při predevčerejším

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015

do chrámových prostor a ke své původní roli církevního nástroje. Matthias Loibner je doma v lidové, soudobé i experimentální hudbě, a když rozezní liru organizzata, kopii rozměrné verze ninéry připomínající spíš malé varhany, zavádí nás Matthias do období baroka.

Pestrost nadevše
První z koncertů patřil Půjčablkoní, na který jako na málo co v programu se hodí název festivalu:

Folkové prázdniny. Když třikrát začínali jednu písničku, protože Michal Němec zapomněl slova, vzpomněl jsem si na skupinu Buty, když hrali v pořadu Ladí, neladi. Bubeník si

popletl tříčtvrtový a čtyřčtvrtový takt. Pak v diskuzi po koncertě řekli, že mohli zahrát tak, že by všem spadla brada, ale to by se pak neměli o čem bayit. Po koncertu Půjčablkoně žádná diskuze nebyla, takže si trojité začínání

rozděloval). Každý rok na podzim se koná třídenní setkání. Původně šlo o formální schůzky ředitelů a manažerů rádií, na které jsem začal za Proglas jezdit od roku 2001 díky své jazykové vybavenosti (prvním jazykem konference je francouzština, druhým angličtina). Několik let jsem fungování této organizace kritizoval a volal po přerodu v praktičtější platformu, až si mě kolegové v roce 2009 zvolili za generálního sekretáře, což je člověk, který má ve spolupráci s prezidentem CERCu na starosti chod organizace a především organizování oněch výročních setkání. Obnáší to spoustu mailů a telefonátů po Evropě, občas nějakou cestu do „centrály“, tedy do Lyonu, a především organizaci toho podzimního setkání. To se mimochodem v posledních letech skutečně změnilo ve výměnu zkušeností mezi redaktoři. Letos v říjnu ostatně organizujeme setkání v Brně a jedním z témat bude hudba v našich rádiích.

5) Más v rádiu nějaká omezení? Je možné, aby křesťanské rádio vysílalo "nekřesťanskou" hudbu? Je tím myšlena tvorba umělců, kteří si to s Bohem dost rozházeli. Existuje v tomhle směru pro rádiu nějaký kodex?

Už v roce 1995 jsme si dali omezení, že nebude vysílat hudbu „příliš hlučnou nebo příliš rytmickou“. Tedy na metal nebo techno na Proglasu narazíte jen výjimečně. Jinak se však snažíme hudební scénu představovat v co největší pestrosti – od rocku přes folk, world music, folklor a jazz až po vážnou hudbu. Výrazuji spíše jednotlivé písničky, mimo jiné podle obsahu textů. Protože lidé poslouchají rádio na půl ucha a často nevnímají kontext, vadí víc explicitní výrazy, i když dobře míněně, než stěží postřehnutelný dvojsmysl. Důležité však je – a tady použiji definici kolegů z našeho partnerského rádia ze Španělska –, aby se rodiče nebáli posadit k rádiu své děti. A vztah umělců k Bohu? Ten většinou neřešíme, s výjimkou některých veřejně známých křícklavých případů. Snažíme se nikoho nesoudit a hodnotím spíše tvorbu samotnou než tvůrce. I člověk, který si to s Bohem „rozhází“ (třeba jen dočasně), přece může psát krásnou hudbu.

(Druhou část rozhovoru J. Moravčíka přineseme v zítra...)

Rádia se nebojíme - rozhlasová dílna Radia Proglas
Zítra od 10 do 13 h. na Masarykově náměstí

Seznamte se s redaktorskou i technickou prací v rádiu. Výsledkem dílny může být desetiminutová reportáž, kterou si účastníci sami připraví. Redaktori Radia Proglas budou hovořit o vedení rozhovoru a o základních novinářských žánrech. Ukaží techniku, se kterou v terénu pracují. Návštěvníci budou moci natočit krátkou anketu, rozhovor či recenzi koncertu, zpracovat ji a odnést si výsledek své práce na USB. Ukázkou z produkce dílny uvede Radio Proglas v tentýž den odpoledne v rámci živého vysílání z FP.

FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015 "PLÁTĚK"

Dom La Nena (Brazílie)

Jak malíčká Dom vyrostla ve velkou písničkářku

U zpěvačky, skladatelky a hráčky na cello nemá smysl vstupovat do debaty o vlasti, a pokud se její hudbu pokusíte definovat čistě brazilským způsobem, uděláte jí tím prý medvědí službu. Ačkoliv pochází z brazilského přístavního města Porto Alegre, odmalička žije po celém světě a patří ke generaci vycházející z mnoha kulturních zdrojů, šikovně pospojovaných do osobní hudební definice stojící na rozmanitosti. Uchopit její křehké a vzdušné písničky zpívané ztišeným hlasem není snadné a bezradně vyznívají i mediální zkratky: mladý Brian Wilson, Joanna Newsom bossa novy nebo stín Lhasy de La Sela. Ve skutečnosti písnička Dom La Nena zpívané španělsky, portugalsky a občas francouzsky, tvoří hudební vesmír, v němž pátrat představuje ztrátu času na úkor poslechu.

Více o této písničkářce naleznete v Katalogu FP.

Mark Eliyahu Trio (Izrael)

Moderně přemýšlející mistrovští hráči na starobylé nástroje Původní kulturní kořeny tvůrců jsou pro současnou izraelskou hudbu stylotvorné: vytvářejí a tvarují její ojedinělou pestrost, navýšují její tajemství a díky nim od sebe dokážeme odlišit jednotlivé hudebníky, ačkoliv tvoří jeden národ.

Virtuóz na perské svislé housle kamanche a loutnou baglama Mark Eliyahu vám nepřijde jako typický židovský hudebník, pravdu budete mít ale jen napůl: narodil se v Dagestánu, autonomní republice Ruska, v komunitě horských Židů, kteří na Kavkaze žijí od časů babylonského zajetí a tudíž se

... pozvánka na energický obsah Energie proudící z pódia nemusí být ale vše. Sama o sobě rychle vypřechá, druhý den ráno už o ni nemusí člověk vědět. Co je tedy tou další ingrediencí, která může zůstat skrytá pod množstvím instrumentů, rytmů, stylů, roztodivných melodií a jazyků? Tím případem, který ze zájitu dělá mimořádný zážitek? Nu prostě obsah.

Obsah, který byl u českého folku vždy tak nějak důležitější, daný tradicí protestsongů.

Silné texty, sdělení, které ve vás rezonují, životní filozofie ve verších, která nutí k zamyslení. Textařský kumšt, který by glosoval naše životy v české kotlině ustoupil na nynějším mezinárodním festivalu jiným formám. Neustoupil ale daleko. Ve vrcholné podobě jej můžete zažít třeba dnes večer na

Oranžové scéně, kdy se do Náměště po

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015

považují za jeden ze ztracených izraelských kmenů. Tisíciletá izolace horským Židům pomohla si uchovat unikátní kulturu a přeckali toho hodně, dokonce antisemitské tažení Sovětů, ovšem narůstající chudoba a islámský džihád z poslední doby jejich stěhování do Izraele uspíšilo. Mark se narodil v dagestánských horách v roce 1982, za sedm let ale jeho otec Pirus zavezel k odchodu a dnes žije v Tel Avivu. V šestnácti odjel na Krétu za Rosem Dallym, aby se naučil na tureckou loutnu saz a pokračoval do Ázerbájdžánu, kde absolvoval dvouletý mistrovský kurs na kamanche u dnes už nežijícího velikána Adalata Vazirova.

Učňovská léta nám dají smysl, když posloucháme Markova alba: tradiční kavkazská, perská a středovýchodní hudba se na nich artrockově rozmachuje, elektronika násobí atmosféru i rytmu a zvuk kamanche a louten vůbec nepřipomíná fakt, že pochází ze starověku. K dokonalé představě o Markově hudbě poslouží jistě informace, že patří k letitým elitním spoluhráčům izraelského hitmakera Idana Raichela, s nímž natočil celou řadu úspěšných alb. Patří k sobě také vizuálně: oba nosí pod turbanem dlouhé dreydy.

Mark Eliyahu se s otcem věnuje tradičnější formě, sám současnější. Komponuje hudbu pro filharmonie, tanecní představení, zkontoval se s muzikanty z Brazílie a nastoupil do kapely izraelské zpěvačky Rity.

Na Folkových prázdninách se představí v triu s otcem a vynikajícím kytaristou a hráčem na loutnu oud Alonem Amanem Campino, který s Markem spolupracuje už řadu let a známe ho také ze skupiny Yemen Blues.

třech letech vrátí kapela Epy de Mye s tím nejsilnějším sdělením, které jsem za poslední roky od nějaké kapely slyšel. S písniemi z nového CD Kotlina, při jejichž poslechu mrazí. Donutí vás nejen přemýšlet, ale prožít s Miladou Horákovou poslední minuty před popravou. Sáhnout si na tenkou hranici mezi hrdinstvím a zradou. Hořet s Palachem nebo zakusit emigrantství. Epy de Mye vše umí navíc propojit tou výše zmíněnou pódiovou energií a tak je naděje, že budeme všichni na jedné houpačce.

Skřet

FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2015 "PLÁTĚK"

Rozhovor s Milanem Tesařem, redaktorem Radia Proglas

1) Radio Proglas existuje od roku 1995, slaví tedy letos kulatinu podobně jako Folkovky. Co si má běžný posluchač představit pod pojmem křesťanské rádio?

V Evropě fungují křesťanská rádia nejrůznějšího typu – od španělského rockového rádia, které hraje tvrdý rock, a jehož majiteli jsou přesto biskupové, až po velmi konzervativní modlitební rádia. Proglas je někde na půli cesty. Nejsme proudové rádio, nabízíme strukturovaný program pro celou rodinu, pro lidi, kteří se zajímají o kulturu a kterým nejsou lhostejně naše křesťanské kořeny. V našem programu má své místo jak modlitba, tak spousta hudby různých žánrů, původní zpravodajství, pohádky, pořady pro maminky na mateřské i pro seniory. Civilněji laděné pořady přitom převažují nad témi duchovními.

2) Vysíláte bez reklam a spoléháte na dary od posluchačů. To je váš jediný zdroj příjmů? V dnešní době to působí trochu jako pohádka.

Tak jako dnes umělci shánějí peníze formou crowdfundingu, Proglas už dvacet let nabízí svůj program za dobrovolné finanční příspěvky svých posluchačů a podporovatelů. A kupodivu to funguje, dostáváme přesně tolik, kolik potřebujeme k přežití. Krize byly, ale krach nikdy nehrozil. A nadbytek jsme také za těch dvacet let nepoznali. Ve světě na podobném komunitním principu média běžně fungují, u nás to stále obvyklé není. Nicméně díky tomuto trochu riskantnímu modelu se nemusíme honit za co nejvyšší poslechovostí a můžeme náš program udržovat nezávislý (včetně jeho hudební složky).

3) Ty jsi v rádiu od začátku jako hlavní hudební dramaturg. Když se ohlédneš, splnilo se tvé očekávání?

Díky tomu, že jsem nastupoval do rozjíždějícího se rádia – začal jsem na Proglas pracovat měsíc před spuštěním prvního vysílače – většinu hudebních pořadů jsem si sám vymyslel a hudební dramaturgii jsem také budoval do značné míry sám. Snil jsem o takové práci od dětství, ale myslím, že možnosti, které mi Proglas dal, moje očekávání předčily. Tak velký prostor bych stěží našel v jiném rádiu. Zpětně si říkám, že to ode mne byla docela drzost, když jsem se jako dvacetiletý student žurnalistiky bez zkušeností pokoušel sestavit dramaturgii rádia s pouhými dvěma stovkami cédéček. Dnes nás archiv obsahuje téměř 190 000 písni. A s tím už se dá pracovat. Ostatně i mně je o dvacet víc a nějaké zkušenosti už jsem taky načerpal.

4) Co to obnáší být generálním sekretářem Evropské konference křesťanských rádií? Jsi ještě v této funkci?

Ano, jsem. Evropská konference křesťanských rádií (CERC) funguje od roku 1994 a programově sdružuje „neextremistická“ křesťanská rádia (tedy ta, která se snaží lidi spíše spojovat než

Dnešní Noční koncert Matthias Loibner & Wiener Choralschola (Rakousko)
Mistr hrající na niněru neslychaným způsobem a gregoriánský chorál Matthias Loibner se nepovažuje za muzikanta, ale za pozorovatele lidských nálad a citů. A vzhledem k tomu,

že prý neumí malovat a slovům moc nevěří, výsledky svého pozorování sděluje skrze hudbu, v jeho případě zvukem niněry. A pokud dojde na osobní a starověké křesťanské vize ráje na zemi i na nebi, upíná se Matthias s niněrou ke společné meditaci s mužským gregoriánským sborem Wiener Choralschola, uváděnou v symbióze s elektronikou. Niněra - v Německu drehleier - se tím při jejich hledání ráje - inParadisum - vraci